

H.Nilsen

Ai người vô tội?

Dịch giả: Trần Đức Thịnh

Chúng chủ động cho xe vượt lên trước xe anh. Một thằng nhân cơ hội ném theo chiếc vỏ chai. Thiếu tí nữa thì trúng kính chắn gió. Chiếc vỏ chai thứ hai vỡ tan khi đập đúng vào lưới bộ tản nhiệt.

Đám đông vây kín phòng làm việc của viên cảnh sát trưởng. Họ la ó, hăm dọa khiến Ronny Edwards mặc dù từng là xạ thủ hạng nhất, một vận động viên bơi lội cừ khôi và là tay đua xe có hạng cũng cảm thấy ròn rợn. Mắt anh như mờ đi, miệng cứng ngắt không cất lên lời. Ngồi kế bên anh, Laisa vừa khóc sụt sùi vừa khuyên nhủ:

- Anh hãy nói đi, nói tất cả là do anh, kéo không họ giết chúng ta mất!

Ronny ngẩng phắt lên, nhìn Laisa bằng ánh mắt kinh ngạc. Không thể tin được rằng chỉ trước đây ít phút, đây chính là người mà anh từng đem lòng yêu thương.

Viên cảnh sát trưởng lên tiếng trấn an:

- Cứ bình tĩnh. Không ai giết các cô các cậu đâu - Nói đoạn, ông quay về phía người đàn ông đã luống tuổi - Ông Mett, ông hãy về nhà đi, và bảo mọi người về luôn đi.

Người đàn ông nghe vậy la lớn:

- Về để cái thằng ôn vật này thoát tội ư?

Ronny thoáng rung mình. Đây là người mà anh sợ nhất lúc này. Anh biết, lòng thù hận trong ông đang cuộn cuộn sôi trào.

- Ông cứ bình tâm. Đâu khắc có đó - Viên cảnh sát trưởng nhấn mạnh. - Trời ơi, chúng nó giết chết vợ tôi - Mett rên rỉ.

- Thưa ông, tôi không giết vợ ông. Tôi chưa trông thấy bà nhà bao giờ - Ronny những muốn thốt lên như vậy, nhưng cổ họng anh tắc nghẹn.

- Vợ tôi - Mett vẫn nức nở - Vợ tôi đang nằm trong nhà xác, còn tên khốn kia thì cứ việc ngồi đây nhếch mép cười khẩy.

“Nào tôi đâu dám thế - Ronny thảm đĩnh chính - Chẳng qua là do miệng tôi rúm lại vì tôi cố kìm để khỏi thét lên tiếng kêu sợ hãi đó thôi”.

- Ông cảnh sát trưởng, ông đã xem bằng lái của nó chưa? Thằng oắt này mới 17 tuổi. Xe của nó sang trọng thế, chắc bố nó thuộc dạng có máu mặt. Rồi thế nào một lát nữa thôi, lão ấy sẽ tới đây, không quên dắt theo một gã luật sư cao giá, và thế là thằng oắt này hoặc sẽ chỉ bị cảnh cáo, hoặc nằm an dưỡng sáu tháng tại một bệnh viện tâm thần nào đó. Không, tôi sẽ không đi đâu hết chừng nào nó không ký nhận rằng nó đã cán chết vợ tôi. Tôi quyết không để thằng oắt say rượu này thoát tội một cách nhẹ nhàng như vậy được.

Nghe đến đó, Ronny không còn chịu nổi. Anh hét lên:

- Không, tôi không say. Lúc ấy tôi không hề say.

Ronny còn nhớ lắm chứ. Chuyện xảy ra cách đây mới hai tiếng đồng hồ.

Trên xe của anh cả thấy chỉ có sáu lon bia ướp đá để trong lãng.

- Này Ronny, anh uống nhiều bia thế thì đừng cho xe chạy nhanh vậy nhé - Laisa nhắc.

Ronny tu cạn một lon bia và quăng vỏ lon ra ngoài.

- Này cô bé - Tay phải ôm eo người yêu, anh kéo cô vào sát người mình và

nói - Đừng ra lệnh cho anh. Anh muốn thấy em trong vai trò một người vợ chứ không phải trong vai một viên trung sĩ mặc váy đâu nhé!

- Xin vâng, thưa ngài - Laisa tủm tủm cười đáp.

Ronny khẽ cúi xuống, đặt một cái hôn nồng ấm lên má người yêu:

- Đấy, như thế có phải hay không. Anh rất thích câu “Xin vâng, thưa ngài” của em.

Laisa ngoan ngoãn nép người vào vai anh. Thoang thoang mùi nước hoa và phấn thơm. Bờ vai cô tròn trịa, ấm áp, mái tóc mềm mại.

- Anh thích em vì em không như những cô gái khác, luôn tìm cách dắt mũi bọn con trai. Bên em, anh thấy mình có thể hoàn toàn độc lập suy xét mọi việc.

Nghe Ronny nói vậy, Laisa đã cao hứng bật đưa anh thêm một lon bia nữa. Tất nhiên, chỉ là bia thôi mà...

- Không! Tôi không say - Ronny kêu lên - Chỉ với hai lon, tôi không thể say được.

Tiếng kêu của Ronny làm gương mặt phần nộ của những người đang vây bủa xung quanh anh bỗng chùng cả xuống. Hình như họ cảm thấy trong lời nói khẩn thiết kia có chất chứa một phần sự thật.

Riêng Mett thì không chút thay đổi thái độ. Ông ta căn vặn:

- Nếu cậu không say, tại sao cậu không phát hiện ra vợ tôi...

- Tôi không biết gì hết.

- Nhưng tôi thì biết - Ông ta hét lên - Khi ấy cậu đang say. Cậu đi xe rất ẩu.

Quay sang viên cảnh sát trưởng, ông ta khẳng định:

- Chính mắt tôi trông thấy, trước khi bị cảnh sát chặn lại, thằng ôn này phóng xe bạt tử. Tôi khẳng định đây chính là kẻ giết người. Tôi yêu cầu nó phải thú nhận.

- Thú nhận đi... Thú nhận đi...

Những lời kêu gào thúc bách cứ ong ong bên tai Ronny. Anh đưa mắt nhìn viên cảnh sát, bắt gặp khẩu súng ngắn chễm chệ bên hông ông ta. Rõ ràng, chỉ kẻ ngu xuẩn mới nghĩ tới chuyện chạy trốn lúc này.

- Ông khẳng định ông thấy rõ mười mười toàn bộ sự việc? - Cảnh sát trưởng quay về phía ông Mett, hỏi.

Ronny nín thở chờ câu trả lời.

- Không ai dám khẳng định như vậy cả - Mett đáp - Nhưng khi cậu chàng này phóng khỏi ngã tư thì tôi kịp thấy. Thoạt tiên, cậu ta phanh gấp, rồi lại vọt lên. Khi ấy tôi đã phải đặt câu hỏi, tại sao xe vào thành phố mà có người dám phóng với tốc độ lớn như vậy. Sau đó, tôi tiến lại chỗ ngã tư thì thấy - Nói tới đây, Mett méo máo - Tôi thấy vợ tôi đang nằm thẳng cẳng giữa đường.

Bất thần, ông ta quay về phía Laisa, mắt long sòng sọc, thét lớn:

- Cô cũng là phụ nữ, sao cô đang tâm cho phép bạn trai mình bỏ mặc một người phụ nữ khác đang máu me be bét nằm trên mặt đường?

Laisa nức nở:

- Tôi... tôi cũng đã yêu cầu anh ấy dừng lại...

“Chà, sao cô lại có thể bịa tạc ra một chuyện như vậy được nhỉ?” - Ronny rùng mình. Câu nói của Laisa làm anh buộc phải nhớ lại. Thì tất cả vẫn còn đây, rõ mồn một. Anh nhớ, anh đã rất hạnh phúc bên Laisa suốt dọc hành trình tới Las Vegas, chỉ đến khi xuất hiện một bọn ngòi trên chiếc Cadillac. Sự thật thì khi vượt lên chiếc xe ấy lần đầu, anh cũng chẳng để ý gì. Đến lần vượt thứ hai thì anh phát hiện thấy trên xe chọt ních một bọn trẻ choai với gương mặt rất quậy phá, hung tợn. Chúng chủ động cho xe vượt lên trước xe anh. Một thằng nhân cơ hội ném theo chiếc vỏ chai. Thiếu tí nữa thì trúng kính chắn gió. Chiếc vỏ chai thứ hai vỡ tan khi đập đúng vào lưới bộ tản nhiệt.

- Canh chừng, Ronny - Lai sa kêu lên - Nguy hiểm đấy.

Máu nóng bốc lên, Ronny tăng tốc. Nhoáng cái, chiếc xe vượt lên. Chờ bút hằn chiếc xe nọ một quãng xa, anh mới hạ tốc độ. Thấy Laisa lấy khăn lau mắt, Ronny lo lắng:

- Thôi chết, chúng làm em bị thương rồi.

- Không sao đâu, bọt bia đó mà - Cô nâng khăn lên ngửi - Mà không, rượu whisky. Ronny, anh có thấy không, thằng lái xe mặt mũi non choẹt, chắc chỉ 15 tuổi.

- Phải chèn cho chúng bật ra khỏi đường mới được - Ronny làm bầm.

- Đừng, Ronny, nhớ gặp cảnh sát thì gay.

Lời cảnh báo của Laisa có lý. Ronny giảm tốc độ. Khi xe của tụi kia bắt kịp, anh nhường cho chúng vượt lên. Kể từ đó, anh chạy xe với tốc độ quy định. Khi vào tới ngã tư một thị trấn nhỏ, Ronny thoáng thấy một vật gì đó trên đường. Anh cấp tốc đánh tay lái sang trái.

- Ronny! - Laisa rú lên, mặt cắt không còn giọt máu. Nhìn qua gương chiếu hậu, Ronny bàng hoàng nhận ra một người phụ nữ nằm trên mặt đường. Bất giác chân anh nhún ga...

Sự thật chỉ là vậy chứ đâu như Laisa nói. Dĩ nhiên Ronny biết lý do gì Laisa lại khiếp sợ đến thế. Ai mà đoán được đám người hung tợn này sẽ giở trò gì?

- Tôi không phải là người gây ra tai nạn - Ronny kêu to - Ông ta nói vô bằng cớ.

Lại một lần nữa Ronny làm đám đông có phần lưỡng lự. Tuy nhiên, Mett vẫn tiếp tục ra đòn:

- Thế cậu giải thích thế nào về những mảnh thủy tinh vỡ trên mặt đường?

Tại sao đèn pha bên phải xe cậu bị vỡ? Tôi yêu cầu phải đưa ngay hai tên ôn vật này tới nhà xác để chúng tận mắt thấy thi hài vợ tôi. Khi ấy họa may chúng mới nói thật.

- Không - Laisa rên rỉ - Kia, Ronny. Sao anh cứ ngồi yên thế. Anh nói gì đi chứ? Hãy nói rằng chính anh đã va xe làm chết vợ ông ấy. Nói đi anh.

Ronny nhìn Laisa bằng ánh mắt xa lạ. Cô ta chỉ cốt tìm mọi cách để thoát thân, bất kể sự thật bị bóp méo thế nào. Cái giọng từng dịu dàng âu yếm nay như chọc thủng màng nhĩ anh:

- Kia, Ronny, nói đi, nói đi!

Bất chợt, Ronny đứng phắt dậy:

- Vâng, vâng - Giọng anh khản đặc - Chính tôi làm chết bà ấy. Xe tôi đã cán phải bà ấy. Tôi thừa nhận thế đấy. Còn bây giờ, các người giải tán đi, để chúng tôi yên.

Sau khi Ronny ký vào bản thú tội, cảnh sát đưa anh vào một phòng riêng. Vì quá mệt, anh thiếp đi tới vài tiếng. Khi người ta đánh thức anh dậy thì trời đã tối. Anh được dẫn vào một phòng mà ở đó, ngoài viên cảnh sát trưởng còn có hai đồng sự khác của ông ta cùng một người có vẻ có chức trách đang soi xét lại tờ khai của anh. Laisa ngồi ở một góc bàn, có vẻ suy sụp.

- Đây là ông Winters ở kiểm sát quận - Ông cảnh sát trưởng giới thiệu.

Winters đưa cặp mắt hiền từ nhìn Ronny:

- Có phải cậu bị ép phải ký tờ khai này?

Ronny lúng túng. Anh đánh mắt về phía viên cảnh sát trưởng.

- Tôi muốn hỏi, phải chăng anh bị bức cung?

- Không hề, thưa ông.

- Vậy là do anh hoảng quá nên mất tinh táo.

Ronny nhìn Laisa:

- Vâng! Thưa ông.

- Thôi được rồi. Ông cảnh sát trưởng, hãy thả anh ta ra.

Ronny sững sờ:

- Thế nghĩa là thế nào?

- Cách đây một tiếng, chúng tôi đã bắt giữ một chiếc xe Cadillac chở toàn bọn trẻ choai. Đứa nào đứa nấy say khướt cả. Kiểm tra xe thì thấy thanh chắn trước phía bên phải bị cong vênh, ở đó còn dính những búi tóc bết máu. Đền pha bên phải xe cũng bị vỡ, những mảnh thủy tinh còn lại được xác định khớp với những mảnh ở nơi hiện trường xảy ra tai nạn. Các mảnh vỡ ở đền pha xe cậu không cùng chủng loại.

- Nhưng tại sao ông Mett... - Anh vẫn thắc mắc.

- À, ông ấy đau xót quá nên cứ nói bừa phứa vậy.

Trên đường về, Ronny không nguôi nghĩ về sự việc xảy ra, đặc biệt là về mối quan hệ của anh với Laisa. Rõ ràng, nó chỉ có thể dừng lại ở đây.

- Ronny - Khi tới con đường nhỏ gần nhà mình, Laisa chợt lên tiếng, vẻ hối lỗi - Em nhắc anh “thú nhận” chẳng qua vì em sợ thay cho anh, cốt để bọn họ không hành hung anh...

- Đáng ra lúc ấy em phải là điểm tựa của anh chứ - Ronny cười nhạt - Đáng ra, em có thể tuyên bố với họ: “Không, xe chúng tôi không hề đụng vào ai cả”. Và nếu anh sắp nhụt chí, buộc phải làm theo ý họ thì em phải nhắc lại: “Không, không, đó không phải lỗi của chúng tôi” để anh cứng vững lên chứ. Nói tới đây, Ronny chợt hiểu, câu “Xin vâng, thưa ngài” ngăn ngui của Laisa từng vang vọng bên tai anh chưa thể chứng thực cho sức mạnh của tình yêu. Nhưng thôi, có giải thích điều này cho Laisa cũng chỉ vô ích. Bất giác, anh nhún ga cho xe lao vút về nhà...

Trần Đức Thịnh (dịch)

Sưu tầm: ABCD

Nguồn: VNCA

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 6 tháng 12 năm 2006